

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

NICK MOHAMMED

TINERII
MAGICIENI
ȘI
ALMANAHUL HOȚILOR

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICK MOHAMMED
The Young Magicians and The Thieves' Almanac
Copyright © Nick Mohammed, 2017
Publicat pentru prima dată cu titlul
The Young Magicians and the Thieves Almanac
de Random House Children's Publishers UK, parte
a grupului de companii Penguin Random House
Toate drepturile rezervate

Coperta și ilustrațiile: Glenn Thomas

Tinerii Magicieni și Almanahul Hoților
Traducere din limba engleză
ALEXANDRU SZOLLO
prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuție, 2018
pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-379-7

CAPITOLUL 1

Euston, avem o problemă!

Cercul de Magie e un loc vechi și ciudat.

Vechi și ciudat.

Fondat în 1905, Cercul...

PLICTICOS!

Da, am înțeles ce vrei să spui!

Să nu mă înțelegi greșit, să fii diferit poate fi adesea ceva nemai-pomenit. Dar oricine se joacă în mod regulat cu cincizeci și două de bucăți de carton timp de cel puțin cinci ore pe zi (mai mult în weekenduri și sărbătorile legale) poate fi considerat cel puțin ciudat. Și orice societate care adună laolaltă oamenii de genul acesta, care gândesc la fel, e și mai ciudată. (Și vă rog să nu mă faceți să încep cu statisticile despre magicieni în vacanța de Crăciun!)

Bănuiesc că magia și ideea de a fi magician sunt lucruri destul de... concrete, nu-i așa?

„Ce ai făcut astăzi, magicianule?”

Aaa, nu mare lucru – am făcut câțiva porumbei să dispară, am tăiat o doamnă pe care nu o știu prea bine în două și am modelat un balon lung în forma unui pudel – dar tu?”

Aaa, eu am mâncat niște lasagna. Pa-pa!”

Înțelegi ce vreau să zic?”

Nimic din toate astea nu e adevărat, totul e o făcătură. Țasta-i celălalt lucru bizar în legătură cu magia – poți s-o înveți așa cum poți să înveți să cânti la clarinet. Dar în cazul magiei, ideea e să te faci să ți se pară că nu ai deprins o anumite abilitate. Magia e menită să se întâmple pe moment.

Din nefericire, acest lucru nu este valabil și în cazul clarinetului. În timp ce cânti la clarinet, nu-ți dorești nicio clipă să pară că nu ai învățat să cânti la clarinet. Deși în cazul unora dintre cei care cântă, chiar și după ore întregi de exersat, tot e posibil să sune foarte prost!

Oricum, magia e diferită de orice altceva. Și cred că ăsta este unul dintre lucrurile care o fac de-a dreptul minunată.

Să-l luăm drept exemplu pe Harry, în vârstă de unsprezece ani. Harry... Of, fir-ar, am greșit cartea!

Să-l luăm drept exemplu pe Zack Harrison, în vârstă de treisprezece ani... Zack a început să învețe să cânte la clarinet, dar a ajuns să prefere să exerseze magia în loc să exerseze cântatul atunci când și-a dat seama că era mult mai bun la a înveli instrumentul ruginit de la școală în hârtie de ziar, a-l îndoi și a rupe hârtia – arătând nu doar că acel clarinet era cu totul reparat, ci și că dispăruse cu totul.

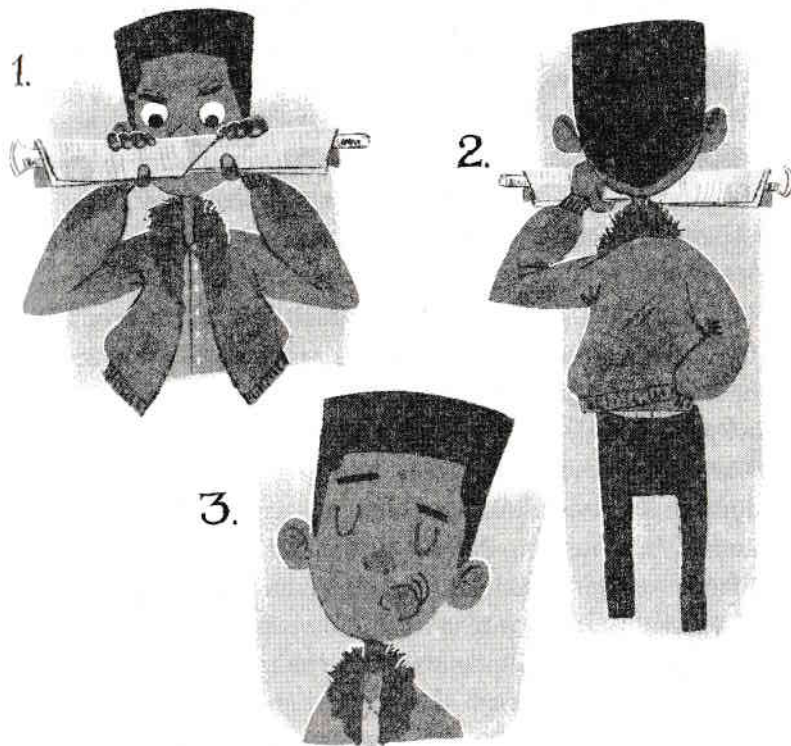
Câteva informații despre Zack, repede, că tot suntem aici: este un magician de geniu (vezi mai sus), are un creier care funcționează un pic altfel și face o fasole pe pâine prăjită delicioasă. A, și mijește un pic ochii, ceea ce înseamnă că vede dublu când privește spre dreapta și nu întoarce capul, dar e un lucru pe care numai un

oftalmolog cu experiență poate să îl observe, deci nu are rost să insistăm acum pe asta...

Da, bun, dar... cum faci un clarinet să dispară?”

Păi, fără să dau prea multe amănunte, adevărul e că... nu-l faci să dispară! Vezi tu, un clarinet e alcătuit, de fapt, din câteva piese: muștiucul, butoiașul, corpul superior, corpul inferior și, în cele din urmă (mă mai urmărești?), pâlnia. Deci atunci când Zack învește pentru prima oară clarinetul în ziar, noi presupunem că încă-i acolo, pentru că vedem muștiucul și pâlnia ițindu-se din fiecare capăt. Aici intervine creierul uman. Pare logic ca el să presupună că bucata acoperită din clarinet e tot acolo, pentru că la asta ne așteptăm.

Magicienii profită mereu de lucrurile astea.

În aceleași fel în care putem citi cu ușurință această propoziție, creierul nostru poate lua niște decizii uluitoare fără ca noi să ne gândim la ele în mod conștient.

Așadar, în timp ce creierul umple de zor golurile din clarinetul de după ziarul lui Zack, de fapt, tânărul magician înlătură pe furii butoiașul, corpul superior și corpul inferior și le îndeasă în partea din spate a pantalonilor (da, asta face, de fapt, Zack cu clarinetul, doamnă Tudor!). Deci, vezi tu, a dispărut șaizeci la sută din clarinet înainte să apucăm să ne dăm seama că s-a întâmplat ceva.

O să te las să-ți dai seama singur ce face Zack cu restul de patruzeci la sută din clarinet, ca să ai o imagine completă a trucului. Indiciu mic-mititel: e un clarinet COMESTIBIL.

Și cum rămâne cu Cercul de Magie, cel faimos la nivel mondial?

Fondat în 1905... Of, nu din nou, te rog! Practic, e un club în care magicienii își fac veacul. Mergi la dreapta dinspre gara Euston, treci de Sainsbury's, traversezi (pe zebra, te rog), mergi la stânga, pe Stephenson Way, ajungi după colț și e chiar acolo, pe dreapta – n-are cum să-ți scape. (Păi, de fapt, are cum, dar dacă ai ajuns la Societatea Regală de Horticultură, ai mers prea departe. Sau te-ai rătăcit de tot.)

Și chiar la gara Euston îl găsim pe Zack Harrison în momentul de față la 13.45, luni, 22 octombrie – coordonate GPS 51.5284° N, 0.1331° V pentru împătimitii hărților care citesc cartea asta – salutare vouă, gașcă!

Dar Zack nu e singurul care se îndreaptă către Cercul de Magie în după-amiaza asta. Mda, tipul înalt care urcă scările rulante câte trei odată, în spatele lui, datorită picioarelor lui strașnic de lungi, este Jonny Ainley, prietenul cel mai bun al lui Zack.

Câteva informații scurte și despre Jonny... E cel mai înalt băiat din clasa lui/din școală/din univers, lucru pe care îi place să i-l aducă aminte continuu lui Zack, s-a apucat abia de curând de magie, în parte datorită lui Zack, dar și pentru că bunicul său, Earnest, e o

oarecare legendă la Cercul de Magie. Înainte, reușea să atingă toate notele înalte din Les_Misérables, dar acum că i-a scăzut vocea, face asta doar în condiții de STRICTĂ confidențialitate.

În spatele lui Jonny? Păi – nu că ar fi prea relevant, dar dacă tot sunt aici, hai să zic... sunt niște porumbei care-și fac și ei veacul pe acolo. Nu par suspicioși, ci relaxați, parcă s-ar bucura de atmosfera din gară. Oricum, hai să nu-i băgăm în seamă acum și să vorbim în continuare despre ființe umane, bine?

A, da, următoarea e Sophie Yang. Jonny tocmai a năvălit peste ea pe scările rulante. Nu e impresionată, dacă e să te iei după ce privire are. Poate că ar fi dacă ar ști că ea și Jonny urmează să devină foarte buni prieteni. O să o vedem pe Sophie în acțiune foarte curând, dar tot ce trebuie să știți despre ea e că e din nordul Angliei, că poate spune pe nume toate lacurile din Lake District în ORICE ordine și este strălucită la o ramură a magiei numită „mentalism“ (apropo, vă rog să consultați glosarul din spatele acestei cărți – e doldora de informații, atât folositoare, cât și nefolositoare – cum ar fi „Ce e un mentalist?“) Dar să revenim la ale noastre...

Iar în spatele lui Sophie? Porumbelii s-au mutat un pic mai spre sud, ceea ce e enervant. Poate ar putea și ei să rămână pe loc până la finalul capitolului ăstuia, să-mi ușureze un pic treaba. Ce ziceți? Mulțumesc, pășărelelor!

Aa, da, mergem mai departe la ultimul nostru tânăr magician. E mai timid decât ceilalți – are fața ascunsă după o ediție ponosită a cărții *Trucuri cu cărți pentru experți*. Doamnelor și domnilor, urați-i bun venit, în direct, pe terminalul gării Euston, cu cărarea lui pe o parte impecabilă, lui Alex Finley!

Alex este unic. Nu spune prea multe, nu-l încântă peste măsură ideea de a interacționa cu ceilalți și, prin urmare, nu prea are prezență scenică, dar, Dumnezeuule mare, ce e în stare să facă el cu un pachet de cărți, în dormitor, cu ușa închisă! Când Alex mânuiește un pachet de cărți, parcă acestea prind viață. Nu-i rău deloc pentru

un băiat de doisprezece ani care nu spune nici măcar „bau“ unei găște. (Deși, sincer să fiu, eu sunt vechi, antic și de demult în comparație cu Alex, și tot nu am spus „bau“ unei găște – sau măcar în apropierea uneia. Bineînțeles, acum o să-mi fac din asta unul dintre scopurile vieții mele și o să vă țin la curent.)

Așadar, ei sunt cei patru. Cei patru fantastici ai noștri. Gașca noastră cea glorioasă. Cvartetul nostru de calitate. Prestigioșii noștri protagoniști. Ar cam fi cazul să-i vedem în acțiune, nu-i așa?

DA!

Stați liniștiți, mă mai întorc eu în unele momente (Utile sau inutile. Ne mai vedem!)

Zack se apropie de barierele de la gara Euston, băgând mâna în buzunar după bilet. Scoase mâna goală.

– Of, nu iarăși! bombăni el, destul de tare încât să-i atragă atenția paznicului din apropiere.

– Nu prea reușești să-ți găsești biletul, tinere?

Ochii lui Zack luciră în timp ce paznicul imprima cu înfumurare un bilet nou.

– Mda, cred că l-am pierdut, spuse el. Sunt sigur că l-am avut mai înainte, dar...

Paznicul închise ochii și respiră adânc.

– Dacă nu ai bilet, nu te pot lăsa să treci de barieră. Trebuie să cumperi un bilet de la mine, paznicul tău dornic să te ajute. Și va fi și-o amendă, adăugă el, savurând momentul și deschizând din nou ochii.

– Of, vă bateți joc de mine! Pe bune? protestă Zack. Mi-o fi căzut din buzunar când dormeam.

Paznicul înclină capul, bucurându-se de situație. Zack îl urmări băgând biletul proaspăt tipărit în buzunarul interior stâng al gecii.

– E vreo problemă aici? îi întrerupse șefa paznicului de la bilete, venind repede într-acolo. (Zack își dădu seama că era șefa paznicului de la bilete după cum se uita la el.)

Bărbatul își îndreptă spatele încercând s-o impresioneze.

– Ăă... nu, deloc, doamnă Mann. Totul e sub control.

Ea îl privi pieziș.

– Fă-ți treaba și atât, Frank, spuse ea, apoi se îndreptă spre un grup de turiști rătăciți.

Zack așteptă până se îndepărtă femeia, apoi se întoarse din nou cu fața spre paznic.

– Auzi, Frank – te superi dacă-ți zic Frank? Știu că *teoretic* trebuia să am bilet, dar să știi că eu chiar am cumpărat unul. Doar că l-am pierdut. Nu există vreo șansă să mă lași să trec... doar de data asta?

Paznicul îl fixă cu privirea zece secunde întregi, apoi spuse:

– Dacă ai impresia c-o să te ajute faptul că rânjești la mine, atunci ești un prost la fel de mare ca mine. De cînșpe ani sunt în gara asta, lucrez pentru doamna Mann, care, de fapt, e nevastă-mea, n-am fost promovată niciodată, mă enervează slujba mea, și una dintre puținele mele plăceri este aceea de a da amenzi semenilor mei, mai ales copiilor, deci nu, nu pot să te las să treci *doar de data asta...* tinere.

Zack oftă, iar zâmbetul larg îi scăzu cu vreo douăzeci la sută.

– Așadar, cum e? Începem să jucăm ca la carte?

Zack își mută greutatea de pe un picior pe altul, apoi își arătă din nou dinții albi, sclipitori.

– Categorie, nu!

După ce spuse asta, băgă biletul nou pe care-l luase în secret din buzunarul interior stâng al gecii lui Frank cu doar câteva clipe înainte de a-l băga în mașinărie, apoi ieși în lumina superbă a apusului – chiar în timp ce o avertizare răsuna prin difuzorul Tannoy în legătură cu hoții de buzunare care umblau prin gară.

Frank.

O, dar lucrurile abia începeau să o ia razna pentru dragul de Frank...

Jonny apăru următorul aproape de barieră, atrăgându-i imediat atenția paznicului, nu doar din cauza înălțimii sale extraordinare, ci și a faptului că mergea cu brațele ridicate, ceea ce-l făcea să pară nu doar mult mai înalt, ci și oarecum nebun.

În timp ce se îndrepta către bariere, evident, sfidător, fără bilet, Jonny privi în jur. Îi plăceau la nebunie gările; îi plăcea combinația dintre tehnologie, știință și oameni – de fapt, asta era unul dintre lucrurile care-i plăceau la nebunie la a locui în Londra – îi plăceau orașele care miroseau a sărbători și a începuturi de aventuri noi, mereu pline de viață, mereu surprinzătoare și... Au! Vezi pe unde mergi cu trolerul ăla, cucoană!

Pe măsură ce se apropia Jonny, lui Frank începu să-i zvâcnească partea inferioară a maxilarului. Era încântat de posibilitatea de a mai da amenzi și a vorbi autoritar minorilor. Dar, spre groaza lui, pe măsură ce băiatul se apropia, fără urmă de bilet, măcar, barierele se deschiseră ușor, de parcă ar fi fost vreun supererou¹.

Frank se simțea foarte rău. Oare ce se întâmpla în ziua aceea? Chiar în timp ce se gândea să stea o perioadă pe toaleta din gară, ca să aibă parte de puțină liniște și pace, zări o fată care se îndrepta direct spre el, cu ochii nedezipiți de o hartă a Londrei.

„Mda, m-am cam săturat de copii pe ziua de azi – ăsta-și ia amendă“, gândi el. „Nu-mi pasă ce scuze are. Poate să fi inventat și locomotiva cu aburi, prostuța asta de fată își ia amendă!“ Era un gând ciudat pentru Frank, pentru că știa foarte bine că locomotiva

¹ Îmi pare rău că mă bag, dragi cititori, dar vreau neapărat să lămuresc un lucru – oricât de supererou s-ar crede Jonny, cascadoria asta a fost realizată prin coaserea pe căptușeala hainei lui Jonny a unui magnet electric, care, atunci când el ridică brațele, activa circuitul electromagnetic al barierei. Pe lângă faptul că golea orice card de credit și de debit din imediata apropiere, fără îndoială – succes la cumpărarea ingredientelor pentru tocana din seara asta, Frank.

cu aburi fusese inventată de un bărbat atât de bătrân încât în clipa aceea era *mort*.

Frank se pregăti.

Fata – Sophie, vă mai aduceți aminte de ea? – veni, uitându-se imediat fix în ochii lui Frank. Îl surprinse oferindu-i brusc mâna dreaptă. Fără să se gândească, el îi întinse mâna drept răspuns. Dar chiar în timp ce făcea asta, Sophie o retrase pe a ei, apucându-l repede de încheietură și ducându-i mâna în sus, spre frunte.

Făcând manevra asta ciudată – și reușind să umple de confuzie partea subconștientă a creierului lui Frank –, Sophie obținu ceea ce își dorea: acces în subconștientul lui. (Bine, era ceva ce-și dorea chiar în acel moment... în restul timpului, Frank n-avea decât să-și folosească subconștientul cum dorea. Cum ar fi să se gândească la metode de a amenda copiii fără bilet și de a se răzbuna pe soția lui, pe doamna Mann.)

Sophie vorbi ferm, fără să întrerupă contactul vizual.

– La ce nu te gândești?

Frank clipi repede, confuz, în timp ce ea continua să-i inducă idei prin hipnoză.

– Tocmai voiai să mă lași să trec de barieră.

Apoi, întocmai ca un cățel de-ăla de la concursurile de talente, care face așa cum i se spune, primește 250 000 de lire sterline și o apariție scurtă la The Royal Variety Performance, Frank deschise barierele cu un pocnet.

Sophie ieși la lumina soarelui, încântată. Mereu se mândrea în mod deosebit cu prima inducție hipnotică din zi. Își consultă harta din nou.

„Înainte, spre Stephenson Way.“

Frank clipi și se trezi din nou la realitate. Ce se întâmplase? Aruncă o privire spre bariere, căutând-o pe fată, căutând răspunsuri.

– Ce se întâmplă azi? se întrebă el cu voce tare, făcând-o pe doamna Mann să întoarcă privirea dinspre grupul de turiști, enervată.

Frank se întoarse la postul lui, simțindu-se obosit.

„Mai am doar șase ore“, gândi el pentru sine.

Alex fu următorul care se apropie de barieră, cu nasul băgat într-o carte de două ori cât el. Nu că s-ar fi dat el în vânt după cărți; era modul lui de a evita contactul vizual. Și dacă asta însemna că se putea pune la curent cu o modalitate de a face un evantai cu presiune dintr-un pachet de cărți, atunci așa să fie! Mai parcursese de câteva ori acel drum – de multe ori, pur și simplu, pentru a scăpa de părinții lui din High Wycombe, îndreptându-se direct spre casă cu primul tren înapoi – deci cunoștea bine gara.

Zărimdu-l imediat pe Alex, Frank inspiră adânc și își încordă fundul – gest care, după cum citise el undeva, ajută la concentrare.

Băiatul băgă mâna în buzunar și scoase un bilet – superb de valabil, din câte-și dădea seama Frank.

Fără să-și dezlipească privirea din *Trucuri cu cărți pentru experți*, Alex își băgă biletul în punctul de introducere a biletelor (așa cum învățase Frank să-l numească în urmă cu câteva ere glaciare). Barierele se deschiseră cu ușurință, perfect, dându-i voie să treacă.

Alex recuperă biletul folosit de pe partea cealaltă.

Frank oftă de nervi, relaxându-și fesele.

Dar Alex încă nu scăpase de bilet. Smucind foarte scurt încheietura mâinii, îl aruncă în aer, făcându-l să se învârtească amețitor de repede. Frank îl privi bănuitor în timp ce – cu hotărârea unei albine foarte furioase – forma neclară începea să se apropie.

– Nu, nu, nu, n-ai cum să mă ajungi de-acolo, murmură Frank, din ce în ce mai îngrijorat. În mod sigur n-ai cum...

Biletul se apropia din ce în ce mai mult, făcându-i vânt la față. Îi venea să clipească, îi venea să tresară, dar asta ar fi însemnat să cedeze.

– Nu, rămâi ferm pe poziție, Frank, o să fie totul bine.

Dar chiar în timp ce-și spunea asta, biletul îl ciupi de nas, făcându-l să strige și făcând stolul de porumbei de care am vorbit (ii mai (ineți minte?) să zboare pe acoperișul de sticlă al gării Euston, doar pentru a fi siliți să coboare din nou¹.

BUN VENIT ÎN CARTE!

¹ A, și apropo, n-o să mai auzim nimic de Frank, așa că sper că v-a plăcut scurta lui apariție. În cele din urmă, a reușit să ajungă acasă, cu ingredientele pentru tocană în mână, dar a reușit să se certe atât de tare cu doamna Mann încât vecinii au chemat poliția. Acum se confruntă cu un proces foarte mare pentru că i-a retezat capul doamnei Mann. Așadar, da, e foarte puțin probabil să ne mai întâlnim cu Frank, asta dacă nu dăm din întâmplare peste el în închisoare, unde – din nefericire – povestea noastră nu ne duce. Cel puțin... nu cred...

